

політична та економічна ситуація, висока тіньова складова бізнеса ніяк не прискорює процес розвитку роздрібно-торгівельних мереж.

Держава повинна забезпечувати підтримку підприємствам роздрібно торгівлі, це, в свою чергу, призведе до подальшого розвитку. Слід удосконалити податковий контроль за діяльністю підприємств роздрібно торгівлі, впровадити пільговий режим оподаткування для певних суб'єктів, посилити державне стимулювання малого бізнесу. Також варто передбачити певну суму (грант) для підприємців, які втратили активи, товари в окупованих чи напівокупованих містах, аби вони мали можливість побудувати свій бізнес знову вже на території, яка підконтрольна Україні.

Список використаних джерел:

1. Бегларашвілі О.Б., Кулик А.Г. Роздрібна торгівля в Україні: динаміка змін. Вісник КНЕТЕУ. 2018. С. 52-58
2. Данкеева О.М. Роздрібна торговельна мережа в Україні: класифікація типів. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія Міжнародні економічні відносини та світове господарство*. 2016. №6. С. 78-84.
3. Євсейцева О.С. Аналіз ринку роздрібно торгівлі. Інвестиції: практика та досвід. 2016. № 11. С. 50-54.
4. Шпильова Ю.Б. Роздрібна торгівля України: сучасний стан та перспективи розвитку. *Вісник Житомирського державного технологічного університету. Серія Економічні науки*. 2014. С. 227-232.

Канд. екон. наук Олійник Т. І., Пришедько К. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

НАУКОВІ ДОСЛІДЖЕННЯ В УКРАЇНСЬКІЙ ЕКОНОМІЦІ

Українська економіка має достатній потенціал для реалізації наукових досліджень. На сьогоднішній день Україна досі має великий пласт підприємств, наукових станцій, вищих закладів освіти, які формують собою національну інноваційну систему. Наукові дослідження і розробки виконують приблизно 963 організації, 46% з яких відносяться до державного сектору економіки, 39,0% – підприємницького та 15% – вищої освіти. Більше всього підпорядковано організацій саме Національній академії наук України – до 180. Міністерству освіти і науки України – близько 130, Національній академії аграрних наук України – 86,

Міністерству аграрної політики та продовольства України – 52, Міністерству охорони здоров'я України – 36, Національній академії медичних наук – 35, Міністерству економічного розвитку і торгівлі України – 33, Національній академії педагогічних наук – 12 організацій [1]. Також в Україні є ряд законодавчих актів які несуть підтримуючу функцію цих наукових потужностей держави, дають змогу на національному рівні створювати ринок наукових розробок.

Серед них можна перелічити:

– діючий закон про інноваційну наукову діяльність [2].

– розробка стратегії розвитку та прийняте відповідне розпорядження Кабінету Міністрів, яке наголошує про схвальність програм на період до 2030 року. В ньому говориться про те, що треба схвалити стратегію розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року [3]

– окрема постанова Кабінету Міністрів України, про схвалення загальнодержавної цільової науково-технічної космічної програми України на 2021-2025 роки, яка наголошує на проблемах даного сектору і методи їх вирішення [4].

В Україні існує достатньо сильний інноваційний потенціал, є розвинута сфера ІТ-технологій, ракетно-космічна галузь, велика кількість вищих закладів та розробки наукових проєктів при них, розроблені загально державні національні програм розвитку різних секторів НДДКР, розпорядження Кабінету Міністрів згідно цих програм та стратегій.

Показники Європейської системи оцінки інновацій надали можливість попереднього порівняння в ефективності інновацій у Європейському Союзі та Україні. За порівняння з Європейським Союзом Україна має непогані показники по витратам на інформаційні телекомунікаційні технології і витрати на освіту молоді, які перевищують середньоєвропейські. Також Україна має більш велике співвідношення кількості випускників науково-технічних навчальних закладів та кількості нових інновацій на ринку, воно наближається до середньоєвропейського рівня [5].

Незважаючи на позитивні моменти державної наукової діяльності, ринок має низький показник по залученню приватного сектора в цю діяльність. Університет Корнелла у виданні «GII», порівняв українську доходність від наукової діяльності з В'єтнамом та Індією [6].

Отже, за кількістю залучення грошей в наукову програму держави, можна побачити, як відбулося згубне скорочення фінансування, включаючи зменшення витрат на науково-дослідне обладнання. Через відсутність стабільної економічної ситуації кількість замовлень з боку промислових секторів на продукцію науково-технічної діяльності різко скоротилася. До цього ж, результатом структурних змін української промисловості стало домінування гірничодобувного, енергетичного та металургійного секторів національної економіки. Виробничі сектори цього напрямку не мають активної інноваційної діяльності. Вони характеризуються відносно стабільними технологіями [8], а продукція немає різноманітності та перспектив в науковому інноваційному підході.

Порівняно із західними аналогами, українські мережі інновацій та інфраструктури мають вельми низьку підтримку з боку бізнес-структур, а також мають відносно слабкий рівень взаємодії як у цілісних мережах, так і поміж ними. Українська інфраструктура підтримки бізнесу та інновацій не має поєднання в мережу, тому що здебільшого про них навіть не мають жодної інформації.

Відсутність доступних можливостей для накопичення міжнародного досвіду, передових методів роботи, методик та інструментів створює умови безвиході для підприємств з інноваційною діяльністю. Це призводить до того, що учасники ринку втрачають мотивацію створювати та розвивати конкурентоспроможний бізнес.

Список використаних джерел:

1. Державна служба статистики України: Статистичний збірник «Наукова та інноваційна діяльність України». URL: http://www.ukrstat.gov.ua/druk/publicat/kat_u/2018/zb/09/zb_nauka_2017.pdf.
2. Закон України про інноваційну діяльність. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text>
3. Кабінет Міністрів України. Розпорядження про схвалення стратегії розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-2019-%D1%80#Text>
4. Кабінет Міністрів України. Розпорядження про схвалення Концепції Загальнодержавної цільової науково-технічної космічної програми України на 2021-2025 роки: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/15-2021-%D1%80#Text>
5. Інновації в Україні: Європейський досвід та рекомендації для України. Том 3. Проект ЄС від 19.10.2011р. https://kneu.edu.ua/userfiles/our_partners/gudrun/3_UA.pdf
6. Cornell University, INSEAD and WIPO (2020). The Global Innovation Index 2020: Who Will Finance Innovation? Ithaca, Fontainebleau, and Geneva. URL: <https://www.globalinnovationindex.org/Home>

7. Гринько Т.В. Сучасні тенденції та напрями розвитку науково-технологічної сфери України. *Економіка: проблеми теорії та практики*: Збірник наукових праць: в 9 т. Дніпропетровськ: ДНУ, 2007. Випуск 231. Т. IV. С. 625-629.

Пурас Т. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ НА ПІДПРИЄМСТВІ

У сучасних умовах успішна реалізація цілей розвитку підприємства багато в чому залежить від ефективного використання її інформаційних ресурсів. Інформаційні ресурси є основою інформаційного забезпечення прийнятого рішення та сприяють формуванню лідируючих позицій на ринку на основі управління внутрішніми змінами та інтересами, що виникають у сфері діяльності, звідси виникає проблема якісного інформаційного забезпечення стратегічного планування розвитку підприємства, яке є особливо актуальним.

Варто зазначити, що впровадження концепції стратегічного управління на підприємстві впливає на всі сторони його діяльності, оскільки інформація є предметом управлінської праці, а більшість факторів, що впливають на питання управління на об'єкті, мають інформаційний характер, тому необхідно ретельно переглянути існуючу інформаційну систему з метою отримання інформаційно-аналітичного забезпечення формування стратегічного управління відповідно до обраних стратегій.

Інформаційно-аналітичне забезпечення стратегічного управління – це система, яка об'єднує всі елементи організації в єдине ціле і дає можливість проектувати процес стратегічного управління як безперервний ланцюг управлінських рішень, спрямованих на досягнення стратегічних цілей [2].

Динаміка середовища призводить до постійного оновлення, диференціації та збільшення обсягу інформації, що надає їй особливе місце в процесі стратегічного планування [1]. В умовах невизначеності та постійних змін у діяльності підприємства досить важко уявити собі прийняття ефективних управлінських рішень без системного знання суб'єкта управління. Система знань відноситься